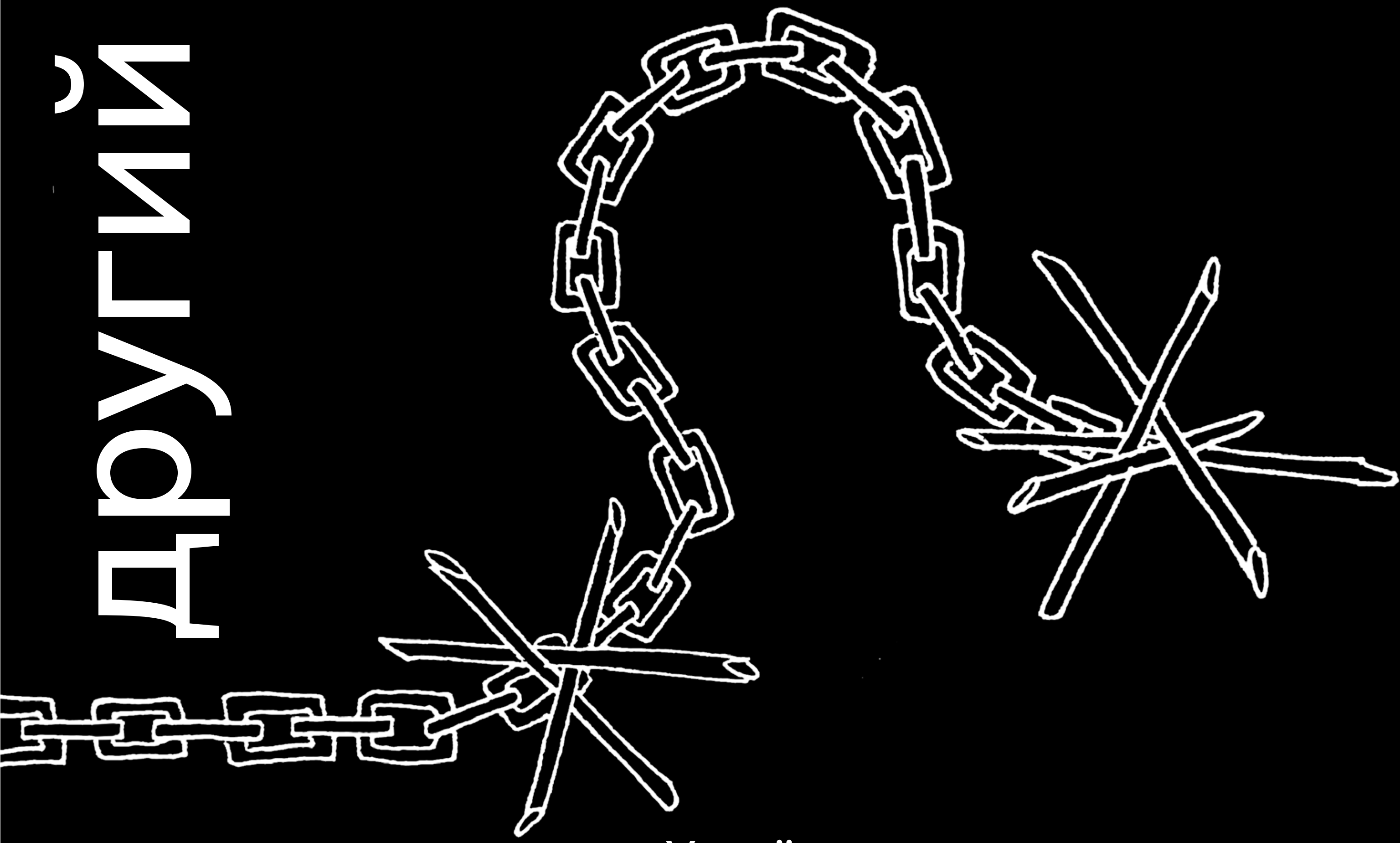

ДРУГИЙ ПОЕТИЧНИЙ ФРОНТ

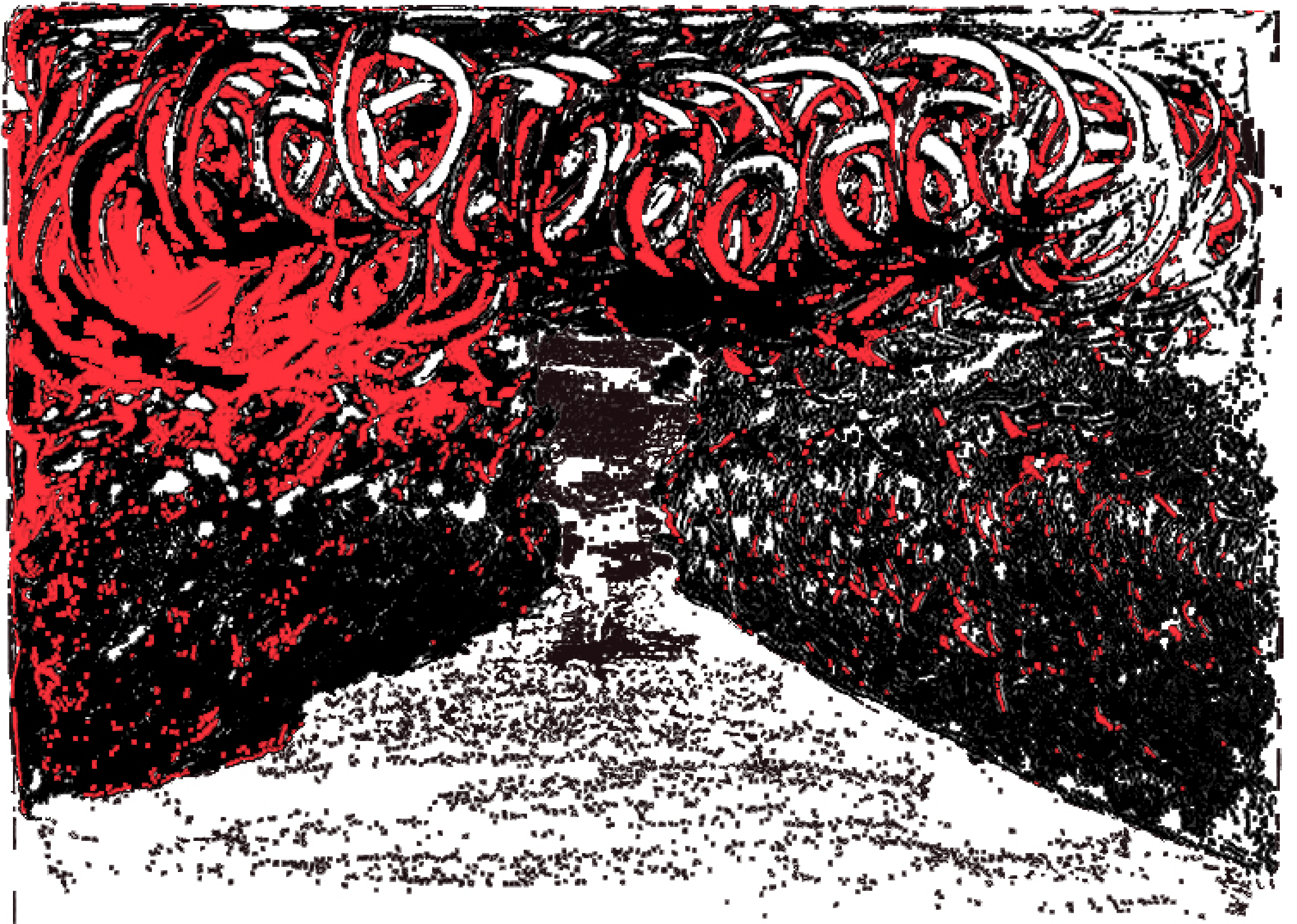
Україна
2022

Тарас Корпанюк

Ех, перший вірш про війну

Нарешті лягаючи спати з думкою «Померти б» розумієш, що можна додати «за Україну». Вихожу з сільського дому з мабуть 5м спліфом за добу, в серці траур, злість, депресія, торги. рани з 2021го як відходняки в цій реальності новій. Я спускаюсь в чорний від темряви сад, і згадую як в дитинстві боявся цього, навколо війна, а я досі раню себе тим, що вже не в стосунках, моя дружина мувд форвард і зараз у когось у Львові, ми з нею колись так починали стосунки як почався ковід, вчора приймав дзвінок від колишньої і з минулого, курили, переживали, сміялись з старих приколів... вона в Каталонії, від нашої останньої розмови, я одружився, розійшовся, росія розпочала повномасштабну війну, її мама на Оболоні пішла й взяла собі пістолет для самооборони. Мені соромно писати колишнім поки я не на фронті, Київ для мене теж рідний, як Франк і Косів. Я вроді би доначу збереження, пишу пости з закликом до донату друзів міжнародних, спілкуюсь з багатьма, організовую для друзів та біженців хостинг, але цього мало, як співав мало Скоро Форте, я сиджу на лаві запасних і вболіваю душею, і чекаю на свою чергу, надіючись, що вона не надійде, не йдучи на передову, щоб якщо що бути тут, але туди і хочеться, може таки і треба.

27 лютого

мене рве біль зсередини, я в ютубі в пошуку пишу,
і feel very very sad, і серед багатьох варіантів відео,
бачу одне Усик funniest moments, яке починається з питання
"як ваша англійська" і відповідь "perfecto", легка посмішка, але
це не змінює того факту, що російська армія прийшла з війною
в Україну, що я розлучений, що тато помер від ковіду, все це
стається швидко, раптово, боляче. я скурюю запаси канабісу
натщесерце біля річки, легка паніка, розчарування в собі,
слабкість, певні дії, але їх не досить, зараз вмирають невинні й
обдурені люди, моя емпатія перевантажена, влюблених Києві
й Харкові червоні мигалки, сирени, вибухи, постріли. Померти
б за Україну, я ж мав уже всього так, що більше не хочеться.
Може виторгую своє життя в обмін на чийогось чоловіка чи
тата, візьму удар на себе, все ж брат за брата. Ляжу спочину,
і буде що буде, якщо смерть це до пори до часу сни, то вони
результатом твого життя будуть, але я чекатиму коли вже і
вони зупиняться.

28 лютого

Ана Море

валя завжди була щедрою

за союзу молодшій сестрі в україну надсилала банани і жуйки

в москві всього було удосталь

а на вінничині в чечельнику ліда, молодша сестра, вимінювала банани на колготки для доньки — моєї мами

наум, валін чоловік, любив приїздити до чечельника у серпні тоді якраз достигали томати

чіпляв на ніс квадратні окуляри з широкими скельцями і вирушав стежкою вниз до долини, видивляючись найгарніші

у нас досі є знімка, де наум, як заведено на селі, в самих шортах і з червоним від сонця пузом, тримає на руках мого молодшого брата

а брат у руці — величезний, червоний, як то пузо, томат

валя любила слухати, як ми щебечемо українською

«українській такої красівий, пачті как рускій»

наум не розумів української

принаймні до третьої чарки дідового самогону

бо тоді вже разом заводили за столом на подвір'ї під

стрекотіння коників «ой у лузі червону калину»

«брат», — казав наум діду

хоча насправді сестрами були їхні дружини

з 2014 родичання стало лише телефонним

«ой, как ми саскучілісь па селу, вот би прієхатъ ещо хоть раз»

про політику домовились не говорити, щоб не сваритися

— приїжджайте, томати достигли

— страшна, ми же рускіє, у вас мноґа нацистав

зате щовесни кликали мене до москви

«у нас очень красівий ґорад»

згадували, як я у 5 років дивилася «телепузіків» у маленькій квартирі біля останкіно

і тупцяла ніжкою на красній площі, що виросту й буду часто їздити в гості

більше жодного разу не була у москві

валя й наум 8 років не були в Україні

24 лютого 2022 року, у перший день геноциду

валя написала своїй сестрі: **«держитесь, ми с вами. мірних бамбїть не будут, но ваєнних ваших переб'ють»**

та їй у відповідь — відео бомбардування центру харкова, фото братської могили у маріуполі, знищених хат на житомирщині, розстрілу під час евакуації з ірпеня

на що сестра з москви відповіла сестрі з України:

«прайдьот немноґа времені і ви прїдьоте к виваду, што всьо била сделана правільна

і ви заживьоте єщю лучше

імею в віду українській народ, а бендеравская сволач уйдьот с палітїческой арени навсеґда

ми вас любім, целуєм, всем прївет»

чечельник заживе ще краще після крилатих ракет з сусіднього придністров'я?

може томати зачервоніють у березні, якщо скропити їх кров'ю цивільних?

багато часу не треба хіба для одного висновку:

більше у нас немає родичів у москві

та кому я брешу?

бабці валі і діда наума у мене немає вже 8 років
хоча подарунки їхні zostалися
принаймні до перших бомбардувань

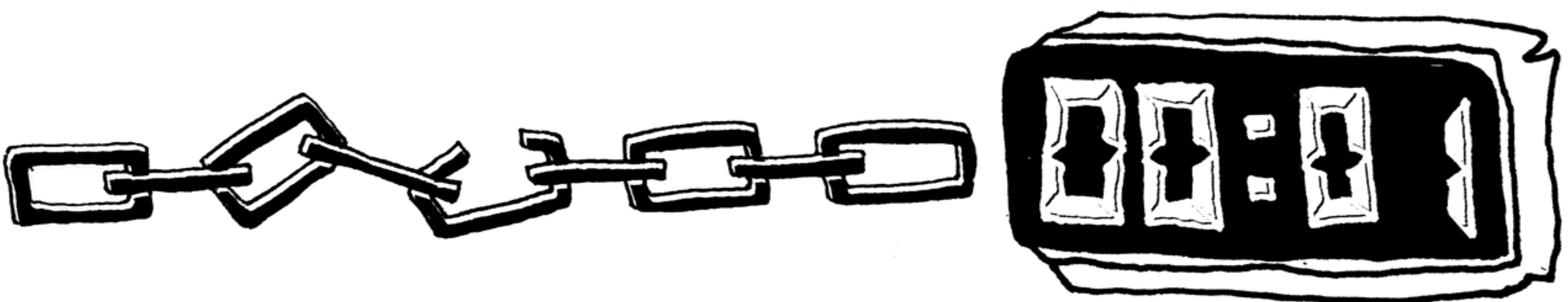
13 березня

Морті Блек

прополюю грядки своїх думок, смакуючи на язиці,
прокручуючи, як стару платівку, по колу кожну з них.
з кожної із них стирчить колючка,
по відчуттях наче застрягла десь всередині легень:
“я думала, що у нас буде більше часу” -
кажу собі, збираючи рюкзак у невідомість.
“я думала, що у нас буде більше часу” -
чую у голові, їдучи евакуаційним поїздом.
“я думала, що у нас буде більше часу” -
кажу собі, втікаючи все західніше Україною.
“я думала, що у нас буде більше часу”
і всі тривоги, біль, розбите серце і особисті драми
видаються на цій грядці такими дріб'язковими
на фоні того, що в нас не було достатньо часу,
ні в кого не було достатньо часу, щоб підготуватись.
сиджу, прополюю грядки своїх думок і думаю про те,
що в цілому Всесвіті немає достатньо часу,
а отже і давати цим думкам зростати у мені
немає ніякого змісту.

14 березня

Ася Клепікова

Я більше не боюсь смерті

Океан хвилюється водорості ловлять ритм води я гріюсь на сонці і я вже частина цього океану цього світу

Тому

Я більше не боюсь смерті

Що таке смерть якщо я вижила попри місяць війни, попри згорівший будинок, попри друзів-зрадників, попри біль людей

Я більше не боюсь

Смерті

І взагалі

Поштовх землі від удару дає нам нову змогу писати і бути собою

Війна нагадала мені хто я і що я більше нічого не боюся

Львів продовжує жити

Київ продовжує виживати

Мелітополь завмер як і Крим у 2014

Машина часу

Доречі може й добре що ніколи не слухала їх пісні

Я більше не боюсь смерті, фосфорних бомб, крилатих ракет, градусів, вибитих вікон, спати на вокзалі, у підвалі, спати будь де головне поруч з тобою

Я більше не боюсь втратити розум

Бути негарною

Бути дивною

Я більше не маю права боятися

Не маю, бо я не можу дозволити їм зжерти мої добрі спогади

Тому я більше не боюсь

Нічого

Окрім

Ніколи

Тебе

Не

Побачити

25 березня

Мано Глонті

люди народжуються у пологових будинках міста
нібито

їх спочатку торкаються руки акушерок
нібито

і тільки потім їх кладуть
на груди матері що плаче

від радості
а дитина? від факту народження?
нібито

мій дім народився з мого серця

моє місто почалося в один день зі мною
мене торкнулися руки реальності
мене поклали на груди долі
що плакала
разом зі мною
від минулих і майбутніх поранень

чи пам'ятає всесвіт ім'я кожного народженого?
чи знаю я назви всіх вулиць?

мою мати гвалтують
з мого дому – тобто мого серця
намагаються витіснити Любов
кулями

всесвіт не встигає читати
імена людей зі свідоцтв про народження
що перетворюються на свідоцтва про смерть

я людина чи я продовження?

чую голос війни

і мене нудить від жаху й огиди

але предки заклали у нас тіні своєї зброї

які ми сьогодні скидаємо

на ворогів

темними і страшними для них часами

війна чує мій голос

і її нудить від сили моєї Любові

що скрипить кулями

і лунає піснями моїх дідів

мій дім народився з мого серця

його не вийняти з мого тіла

бо серце мені перейшло у спадок

і навіть якщо помру

я передам його наступним

новонародженим

серця проростають з землі

новими будинками

так з'являються міста

у моїй країні

28 березня

Ася Клепікова

Крим не може виїхати з душі навіть якщо ти виїхав з Криму
Мелітополь не може покинути моє серце навіть якщо я його
покинула

Горенка завжди була батьківським домом навіть якщо у 16 я
почала жити окремо

Куди потрібно тікати щоб мене ніколи більше не «спасали»

Вітер колише соняшники я згадую колишніх

Колишні прояви любові й ненависті

І нічого не схоже на ту ненависть яка захопила простір

Залишила фіолетову постіль на олімпійській

Неможливо прощатись з домом навіть якщо його не було
ніколи

Ікони на Виноградарі теж неможливо кинути

Навіть якщо це місце тече твоїми венами

Війнами вікнами як же викинути це сміття з історії людства

Я навіть своє залишила у смітнику щоб хоча б якесь життя
було в тій квартирі

Як же перестати згадувати батьківську гітару яку зробив

Александр Македонській своїми руками

Хочеться ходити шумними вулицями

Вирлиця Виноградар Вишгород

Хочеться знов полюбити центр Києва

Як кохати коли стільки ненависті

Як ненавидіти коли стільки любові

31 березня

Мано Глонті

Документальний вірш

А то груша чи абрикоска?

Це троє поранених

Знаходимося під обстрілами

З перших днів як почалася війна

О сьомій ранку коли прокидаємося

Ідемо годувати котів

Сподіваємося на Батьківщину

Переносимо... дуже багато

Аби відчувати себе чистими внутрішньо

Нещодавно була повітряна тривога

Вона кричала мені:

«Життя є життя!

Життя продовжується!»

(Так радію за молодь

що може собі це дозволити)

Вона кричала мені

Є цінності вічні

Є майбутнє нашої країни – прекрасний звук

Ось це я хочу залишити

А то груша чи абрикоска?

Це – троє поранених

Постою до темряви
і повернуся додому

Бачиш по очах?
Мене впізнають

2 квітня

Це вірш і в ньому немає ЖОДНОГО мого слова.

Вирішила, що назву це документальною поезією.

Адже він повністю складається зі слів та фраз людей, яких я бачила/слухала у репортажах @suspihne.news

Поезія може бути різною. Вона може збиратися, як колаж.

Я вперше написала вірш, у якому жодного мого слова.

Аліса Шампанська

місяць кривавий опадає долонями ранкової кави
сухість літеральна і зрозуміла
вибили війська з Вознесенську
після закриття вахти два тижні без алко
випадково знайшли нову наливайку
Веветус працює, магазин, але не завод
нові тижні несуть нові тривоги і спокій
південне життя розжовує, повітря жадає, Миколаїв стоїть

я в новому вільному українському ютубі створю програму
“время”
буду вітатися з усіма молодими і старими суржилом по всіх
вєсях
Земфірі мабуть вигідніше буде заграти в Києві
хто мого язика троне — тому звинувачення в зґвалтуванні
(не дивлячись на міжнародне визнання)
а хто мову?
пом'яніть

прокидатись о шостій ранку від вибухів
бачити спалахи неба за вікном один за одним
дим і відблиск полум'я в ньому
чути сигналізацію авто
це не художня замальовка —
це реальність
третього квітня війна в Одесі почалась в другий раз

3 квітня

Мано Глонті

Не розумію,
Чому моє серце досі не зупинилося?

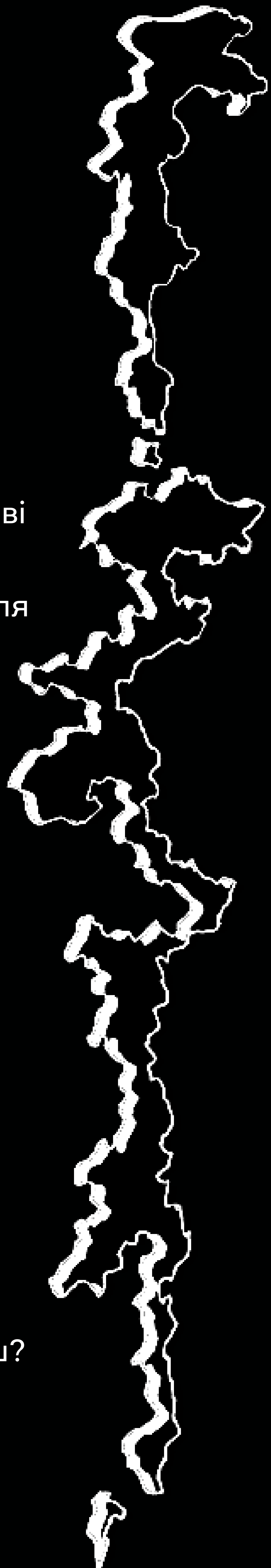
Чому воно продовжує битися

Об новини про Бучу, Ірпінь, Гостомель
Об день у якому молодша сестра
Плаче, говорячи мені про звуки снарядів
І трупи у дворі свого однокласника в Харкові
Чому воно продовжує битися?

Об неможливість вивезти людей з Маріуполя
Об історії про всіх змучених і зґвалтованих
Об страх втратити всіх кого любиш
(а любиш багато, бо знаєш своє серце)
Об спогади про те, як купила столик
Напередодні війни
Аби викласти його мозаїкою
В рідному Києві

Не розумію,
Чому моє серце досі не зупинилося?

Куди ти стукаєш, моє серце?
До кого?
Ти ще маєш якусь надію?
Що хтось відкриє?
Може ти сподіваєшся, що колись покохаєш?
Сміюся з тебе
Злюся на тебе
Відчуваю, наче ти мене зрадило

Не розумію,
Чому моє серце досі не зупинилося?

Перестала розуміти
своє серце

Але десь в глибині думається
Може воно тримається
За Україну?

4 квітня

Аліса Шампанська

Травнева Гроза

зустрінемося біля пам'ятника Франку?

пам'ятаєш я на СРЗ спілкувалася із його скульптором?

слідкувати за новинами це коли від Братчука чи то
Генерального штабу ЗСУ ще з вечора дізнаєшся, що
підірвали залізницю до Слов'янська і Краматорська, зранку
— про ракетний удар по вокзалу, що 50 загиблих і 104
поранених

перекладаєш текст про зґвалтування й жахи на окупованих
територіях

водночас п'єш вино в парку, думаєш про постачання і
виготовлення продукції: звідки банани чи ще привозять
машинами?

зараз вівсянка лише імпортна, це зі складів чи буде ще?

цукру, рису вистачає

веганське молоко перестали випускати нове чи не завозять?

імпортний сир чи український гарний (з)робимо?

ракетні удари повторюються — чуєш і думаєш: ППО

чи прильот? мені не вистачає слів про червоне, що

розбризкується тілом

коли чуєш вибух

ніби встромили "Кинджал"

ніби впав "Бук"

ніби в літній дощ пішов "Град"

ніби на мапі хтось поставив точку між У і країна

коли зустрічаєш словосполучення "разорванние влагалища"

начувайся, окупанте, як доживеш, ще травневу грозу
зустрічати
змиє багато зайвого
блискавки вдарятимуть танки
наша вода буде стікати твоїм обличчям
не даючи ні краплі надії
ні краплі прощення

8 квітня

layout: Свѣта Конопльова
подяка: Нанна Комар

передбачення для вас:
трава тишу плекає

